

EDMOND ETIENNE

JODOIGNE

05

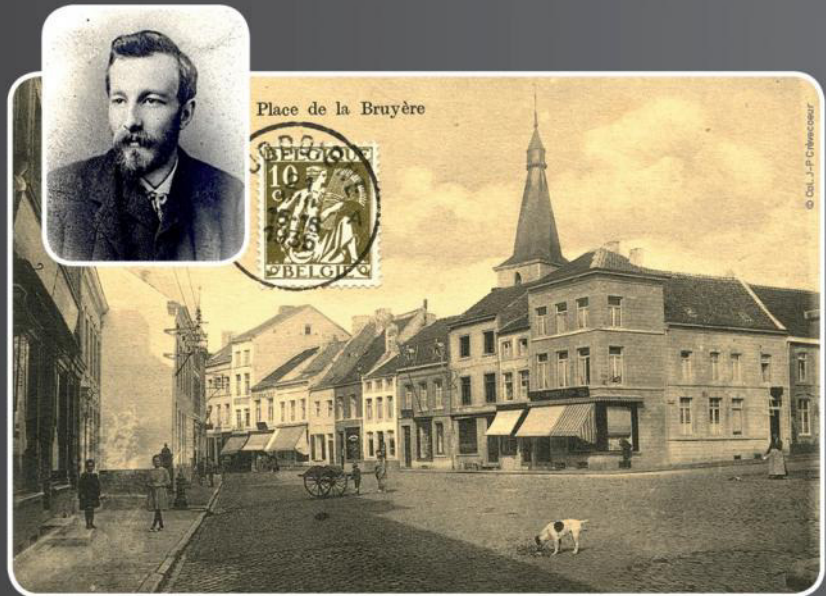
EDMOND ETIENNE (1862-1895)

Edmond Etienne, orphelin de père, exerçait le métier d'encadreur-relieur. A l'écoute des gens, il recueille de nombreuses expressions pittoresques, des « spots ». Il va ainsi se forger une langue wallonne authentique.

Après avoir relancé un cercle dramatique et avoir adapté plusieurs pièces en wallon, il compose sa première pièce originale « On pid dins lê strêvire » (un pied à l'étrier). Cette comédie de caractère, pleine de vérité retrace

la vie d'un barbier propulsé à une haute fonction politique mais ensuite bien vite ramené à la réalité. Elle connu un succès au delà du pays de Jodoigne et fut même adaptée en picard.

A la suite de sa seconde pièce « le rose de roux-miroir » il fut accueilli comme membre correspondant de la Société liégeoise de littérature. Voulant réunir des textes de différents dialectes wallons, il lance un bimensuel « Lè sauvèrdia » (=le moineau) qui bénéficie de la collaboration d'éminents auteurs et scientifiques. Mais son exigence de qualité va finir par l'isoler. La déception assombriera les dernières œuvres de l'artisan poète que la maladie emportera prématurément à l'âge de trente-trois ans.

HET OUDE HUIS VAN EDMOND ETIENNE - JODOIGNE : EDMOND ETIENNE (1862-1895)

Edmond Etienne, die geen vader meer had, oefende het beroep uit van lijsten maker-boekbinder. Hij luisterde veel naar wat mensen vertelden en verzamelde zo heel wat pittoreske uitdrukkingen. Zo kon hij een authentieke Waalse taal samenstellen.

Nadat hij een toneelgezelschap had gelanceerd en verschillende stukken had aangepast in het Waals, schreef hij een eerste eigen stuk: 'On pid dins lê strêvire' (een voet in de stijgbeugel). Deze karakterkomedie vol levenswaarheden, vertelt het verhaal van een kapper die het tot een hoge politieke functie brengt, maar al snel weer met de voeten op de grond staat. Het stuk kende succes tot ver buiten de streek van Jodoigne en kreeg zelfs een bewerking in het Picardisch. Na het tweede toneelstuk, 'Le rose de roux-miroir' (het roze van de rosse spiegel) werd hij aanvaard als lid van het Luikse Literatuurgezelschap. Hij lanceerde ook het tweemaandelijks blad 'Lè sauvèrdia' (de mus) waarin hij teksten in verschillende Waalse dialecten samenbracht en kon daarvoor rekenen op eminente auteurs en wetenschappers. Maar zijn hoge eisen op het gebied van kwaliteit isoleerden hem uiteindelijk. De ontgoocheling was zichtbaar in de laatste werken van deze poëet die getroffen door ziekte vroegtijdig overleed op de leeftijd van 33 jaar.